

רע"פ 3958/17 - דנה אלימלך נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 3958/17

לפני:
המבקשת:

כבוד השופט א' שם
דנה אלימלך

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט
המחוזי בנצרת, מיום 4.4.2017, בע"פ 16-11-65718,
שניתן על ידי כב' השופטים: א' הלמן – סג"נ; י' שיטרית;
ו-ס' דבור

המבקשת:

בעצמה

בשם הסנגוריה הציבורית: עו"ד טל ענר

החלטה

1. לפני בקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן – סג"נ; י' שיטרית; ו-ס' דבור), בע"פ 16-11-65718, מיום 4.4.2017. בגדרו של פסק הדיון, נדחה ערעורה של המבקשת על הכרעת דין של בית משפט השלום בקריות שמונה (כב' השופט נ' מישורי לב טוב), בת"פ 14-01-3803, מיום 20.7.2016, ועל גזר דין, מיום 15.11.2016.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת ובן זוגה הוגש כתב אישום, המיחס להם ביצוע עבירות של תקיפה שוטר בנסיבות חמירות, לפי סעיף 1(274) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בנוסף, יוחסה

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - [il.org.il](http://judgments.org.il)

למבקש לבדה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 30.12.2013 הגיעו המבוקשת עם בן זוגה לתחנת המשטרה בקרית שمونה, על מנת להגיש תלונה נגד שכנהה, המתגוררת באותו הבניין שבו מתגוררים המבוקשת ובן זוגה (להלן: השכנה). בכתב האישום נטען, כי באותה העת התבරר, כי בן זוגה של המבוקשת חשוד בהשמעת איומים כלפי השכנה, והוא נחקר במשרדו של השוטר דודו שושני (להלן: השוטר שושני). לאחר זאת, נכנסה המבוקשת לשדר וצעקה לעבר בן זוגה: "למה באת למשטרת? תצא החוצה", וכן קיללה את השוטר שושני ואת השוטר יוסי מזרחי, שהוא אף הוא במשרדים (להלן: השוטר מזרחי). עוד נטען, כי המבוקשת סייבת פעםיים לביקשת השוטר שושני כי תצא ממשרדו, שכן היא מפרעה למחלקת התקין של החקירה, ולאחר שהتابקתה פעם נוספת לצאת מהמשרד, עשתה זאת בזעודה מقلלת את השוטרים. על פי עובדות כתוב האישום, המבוקשת נכנסה פעםיים נוספת ממשרדו של השוטר שושני, וסייבת יצאת מהמשרד, באופן שתפסה את משקו הדלת בשתי ידייה וגידה את השוטר שושני, אשר נאלץ להדוף אותה אל מחוץ לדלת. נטען עוד בכתב האישום, כי המבוקשת חזרה בריצה לטור המשרד, וכאשר השוטר מזרחי קם לעברה, היא הדפה אותו. בשלב זה, התקרב אל המבוקשת השוטר שושני והוא בעטה בברכו, תפסה את ידו השמאלית, עיקמה את אצבעותיו, אמרה לו כי היא "תזין" אותו, אז בעטה ברגלו של השוטר מזרחי ונמלטה לכיוון חצר התחנה. שם, כמתואר בכתב האישום, תקף בן זוגה של המבוקשת, אשר הציג אליה את השוטר מזרחי, ובעוודו מנשה להtagnon, שרטה המבוקשת את השוטר מזרחי במצחו.

בימים 20.7.2016, לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשייע בית משפט השלום את המבוקשת ב冤ינה הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, וזכה אותה, מחמת הספק, מיתר העבירות. בהכרעת דין, קבע בית משפט השלום, כי המשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את ביצוע העבירה במשרדו של השוטר שושני. זאת, על סמך אמרות המבוקשת ובן זוגה, שנמצאו קבילות; עדותם המפורטת של השוטר שושני, אשר תאמנה את הנטען בכתב האישום; עדותם של בן זוגה של המבוקשת בבית המשפט; והעובדת כי המבוקשת עצמה הודתה, במסגרת עדותה, כי הפרעה לשוטר דודו לחזור את בן זוגה. בית משפט השלום קבע, כי על יסוד ראיות אלו הוכח, כי המבוקשת הוצאה לשלוש פעמים ממשרדו של השוטר שושני, אך בכל פעם היא חזרה למשרד בניגוד להנחייתו, תוך קללות, גידופים, וניסיונות להוציא את בן זוגה הנחקר מתוך המשרד, והרשייע אותה ביצוע העבירה.

בימים 15.11.2016, גזר בית משפט השלום את עונשה של המבוקשת. תחיליה, בחן בית משפט השלום את הבקשה לביטול הרשותה של המבוקשת. בית משפט השלום נתן את דעתו לכך שהיא שבייצה המבוקשת אינם קלוי ערך, וכי "בהתנהלותה זו פעלה המבוקשת באופן מתריס, פרובוקטיבי ומתקדם נגד אנשי משטרת המבצעים את תפקידם", וביצעה עבירה מתמשכת, תוך התעלמות מבקשת ואזהרות אנשי משטרת, ובעת ששחתה בליבה של תחנת המשטרה. בהמשך, ציין בית משפט השלום, כי לא הובאה בפניו כל ראייה בדבר פגיעה שתגרם לבקשת, בדימוי העצמי או בשיקומה, או לנזק תעסוקתי קונקרטי שייגרם לה, באם תהייתור הרשותה על כנה. על כן נקבע, כי אין מקום לbijtol הרשותה של המבוקשת.

לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבוקשת את העונשים הבאים: מסר על תנאי לתקופה של שלושה חודשים, לבסוף תעבור המבוקשת עבירה בה הורשעה בתיק זה ותורשע בגין התקופת התנאי או לאחריה, במשך שנתיים; וחתיימה על התחייבות כספית בסך 2,000 ₪, להימנע מלעבור עבירה לפי הסעיף שבו הורשעה, במשך שלוש שנים.

הمحكمة הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נסב על הכרעת דין של בית משפט השלום ועל גזר דין, כאשר הדיון בו אוחד עם ערעור שהגיש בין זוגה של המבוקשת על הכרעת הדיון. בפסק דין, מיום 4.4.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבוקשת, בקובע כי לא נפל פגם בפסק דין של בית משפט השלום, בעניינה. בית המשפט המחוזי קבע, כי הרשותה של המבוקשת נשענת על מספר אדנים שונים ומأובחנים, המתישבים אלה עם אלה, ומניחים תשתיית ראייתית מספקת לביסוס העבירה שבאה היא הורשעה. בית המשפט המחוזי דחה את טענתה של המבוקשת, כי לא ניתן להרשעה בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שכן בנסיבות המקרא השוטרים לא ביצעו את תפקידם כדין, בקובע כי אין מקום להטעב בקוביעתו של בית משפט השלום, לפיה השוטרים מילאו תפקידם כדין. אשר לעונשה של המבוקשת, ציין בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להטעב בגזר דין של בית משפט השלום, אשר "ישם כנדרש את הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, ובchan את כל השיקולים הרואים בענייננו. עוד נקבע, כי מסקנותו של בית משפט השלום, לפיה לא מתקיים התנאים לביטול הרשותה של המבוקשת, בדיון יסודו, וזאת, בין היתר,abis לביטורובה של המבוקשת גם בבית המשפט המחוזי, כי יוגש בעניינה תסקير מטעם שירות המבחן לצורך בחינת אפשרות זו. על יסוד האמור, נדחה ערעורה של המבוקשת, על שני חלקיו.

הבקשה לרשות ערעור

3. בבקשת רשות הערעור שלפניי, חזרה המבוקשת על טענותה בפני הערכאות הקודמות, ובעיקר כי היא הותקפה על ידי השוטרים, אשר נהגו כלפי "בעליות ברוטלית", שעה שנגדה הוגש כתוב אישום, כאשר השוטרים המעורבים כלל לא נחקרו. עוד נתען, כי השוטרים הנוגעים בדבר הם אלו שניהלו את החקירה נגד המבוקשת, למרות היותם נגועים בניגוד עניינים. על יסוד האמור, הוגשה הבקשה לרשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורה של המבוקשת "על הרשותה" בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו". בנוסף, מתבקש בית משפט זה למנota לבקשת סניגור ציבורי, לצורך יציגה בבקשת דנא.

4. בהחלטתי מיום 16.5.2017, ביקשתי כי הסגנoria הציבורית תודיע האם בכוונתה ליציג את המבוקשת בהליך זה. בתגובה להחלטה זו, צינה הסגנoria הציבורית, כי המדיניות שהיא נוקטת אינה הגשת ערעורים ובקשות לרשות ערעור באופן "אוטומטי", וכי "מינוי סניגור ציבורי לצורך הגשת בקשה לרשות ערעור בפלילים בנסיבות בהן מדובר בהליך ב'גלאול שלישי' אינו נעשה הדבר בשבראה" (ציטוט מתוך רע"פ 8580/16 באישא נ' מדינת ישראל (4.12.2016)). עם זאת, הותירה הסגנoria הציבורית את סוגית מינוי סניגור ציבורי לבקשת בהליך הנוכחי, לשיקול דעתו של בית משפט זה. בנסיבות אלו, לא סברתי כי יש מקום ל nominate סניגור ציבורי לבקשת, ליציגה בהליך זה.

דין והכרעה

5. לאחר שעינתי בבקשת ובנספחיה, הגיעו לכלל מסקנה, כי דיינה של הבקשה להידחות. כיצד, רשות ערעור ב"גלאול שלישי" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבה היקף, החורגת מעניינים הפרטיא של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין או אי-צדק שנגרם לבקשת (רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017); רע"פ 460/17abo הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בדייר נ' מדינת

ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/2017 מיסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017)). לאחר שעניינה בבקשת רשות העreauו ובנספחיה, נחה דעתה כי הבקשה אינה עומדת באמותה המידה האמורים. בנוסף, טענות המבוקשת כבר הועל, אחת לאחת, בפני ערכאת העreauו, אשר התייחסה אליהן באրיכות ודחתה אותן לגוף, ומשכך, נראה כי הבקשה מהויה ניסיון לעורר "מקצת שיפורים" לתוכצת העreauו, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016) (להלן: עניין א. סביח); רע"פ 16/2016 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016) (להלן: עניין מקוריה)). די בטעם אלו, על מנת לדוחות את הבקשה.

למעלה מן הצורך, העיר את זאת. כלל, הימנעות מהרשעתו של נאשם, אשר נקבע כי ביצע עבירה, תיעשה במשורה, והוא שמורה למקרים חריגים בלבד, ובהתיק"ם של שני תנאים מצטברים: "ראשית, על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרא המסויים על הרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (& 1997) (337 #21#); וראו גם החלטותיו בرع"פ 2882/17 פלוני נ' מדינת ישראל (15.5.2017); מיססקו נ' מדינת ישראל (26.3.2015); מסארווה נ' מדינת ישראל (28.7.2014)). בענייננו, אין בבקשת התייחסות לתנאים אלו, ולפיכך, לא הונחה תשתיית מספקת לדין בנושא ההימנעות מהרשעה. זאת ועוד, טיעוניה של המבוקשת ממשגים, הלכה ולמעשה, על קביעות עובדותיות שנעו על ידי בית משפט השלום, אשר אישרו בפסק דין של בית המשפט המחוזי. זאת, שעה שידוע, כי התרבות ערכאת העreauו במצבים מעין אלו, אשר נקבעו על ידי הערקה הדינונית, תיעשה במקרים חריגים ומוצומצמים בלבד, לא כל שכן עת עסקינו בברשות עreauור "בגלגול שלishi" (רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017); עניין מקוריה; עניין א. סביח). בפסק דין, קבע בית משפט השלום כי המבוקשת פעלת באופן מתריס, פרובוקטיבי, ומתלהם כלפי אנשי משטרת, המבצעים את תפקידם כדין, תוך התעלמות מבקשת ואזהרות מצדם, וכל זאת בעת שהייתה בתחנת המשטרה. כאמור, לא הובאה כל ראייה, בהליכים שהתקיימו בפני הערכאות הקודמות, להוכחת הטענה כי הרשעה פגעה באופן קונקרטי בבקשת, כך שתגרום לנזק תעסוקתי, או תביא לפגיעה בשיקומה של המבוקשת. נזכיר עוד את סירובה של המבוקשת, כי יערר תסוקיר מטעם שירות המבחן בעניינה, לשם קבלת חוות דעתו של שירות המבחן לעניין ההימנעות מהרשעה. סוף דבר, הנני מצטרף לקביעתו המנומקת של בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לביטול הרשותה של המבוקשת.

.7 אשר על כן, הבקשה לרשות עreauור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, כ"ז בסיוון התשע"ז (20.6.2017).

ש | פ | ט